

Številka: Up-324/15-13

Datum: 2. 11. 2017

**ODKLONILNO LOČENO MNENJE SODNIKA DDR. KLEMNA JAKLIČA
K SKLEPU ŠT. Up-324/15 Z DNE 26. 9. 2017**

**Ustavno nedopustno nadomeščanje strokovnega mnenja izvedenca s
sodnikovim lastnim občutkom**

Ustavno pritožbo bi sprejel v obravnavo. Pritožnik dokazano zatrjuje, da mu je bila po obsodbi pred Okrožnim sodiščem, in le malo pred pritožbeno sejo Višjega sodišča, diagnosticirana redka bolezen Aspergerjev sindrom. Specialistka iz Zavoda za avtizem in sorodne motnje, dr. Macedoni Lukšič, je v svojem zdravniškem izvidu, ki ga je Višnjemu sodišču pritožnik nemudoma priložil, razložila, da so bolniki s tem sindromom povsem iskreni, tako da "ne zmorejo niti t. i. nedolžnih ("belih") laži". Prav tako naj bi bila po mnenju tujih strokovnjakov diagnoza v primerih te vrste sindroma ponavadi postavljena šele naknadno po kaznivem dejanju in torej mnogo po tem, ko bolnik za boleznijo dejansko zboli. Bolnik naj bi bolezen imel že v času domnevne storitve kaznivega dejanja ter predkazenskega in kazenskega postopka, četudi je bila natančna diagnoza, kot omenjeno, postavljena šele pred javno sejo Višjega sodišča. Dr. Macedoni Lukšič v svojem izvidu zaključuje, naj se pritožnikovo zanikanje kaznivega dejanja in s tem njegovega pričanja oceni tudi glede na značilnosti navedene bolezni (nezmožnost najmanjše laži).

Če bi izvedenec konkretno za Aspergerjev sindrom (ta po navedbah pritožnika v postopku pred izvidom ni bil postavljen; v nobenem primeru pa v spisu ni opredelitve glede nezmožnosti laganja) potrdil trditev specialistke z Zavoda za avtizem in sorodne motnje o nezmožnosti vsakršne laži pri bolnikih z Aspergerjevim sindromom, bi bilo prav gotovo potrebno teži pritožnikovega zagovora v tej luči ponovno oceniti. Niti Višje niti Vrhovno sodišče pa nista zagotovili postavitve takšnega izvedenca, ki bi ključno konkretno trditev dr. Macedoni Lukšičeve v kontekstu tega primera lahko potrdil ali ovrgel. Prejšnji izvedenci, ki naj ne bi bili izvedenci za Aspergerjev sindrom,

se niso ukvarjali s to trditvijo, obe sodišči pa nanjo prav tako nista konkretno odgovorili; zadovoljili sta se s pavšalnimi splošnimi navedbami, ki se konkretne trditve sploh ne tičejo. Glede na to, da sodniki niso specializirani poznavalci Aspergerjevega sindroma pa na to trditev tudi ne bi in niso mogli odgovoriti. Tudi sam kot pravnik ocene izvedenca specialista za Aspergerjev sindrom (ki bi ga sodišče glede na tako ključno trditev specialistke moralo zaprositi za mnenje) ne morem nadomestiti s svojo. Če bi to vseeno storil, morda zgolj na podlagi občutka, bi ravnal arbitrarno, proti svoji vesti in prisegi, da bom sodil po pravu in ne čem drugem, npr. občutku. Ker na seji te navedbe, kljub temu, da so bile izrecno izpostavljene, niso bile argumentirano zavržene, sklepa ne morem podpreti.

Pritožniku prav tako ni mogoče očitati, da naj ne bi pojasnil, zakaj zdravniškega izvida ni mogel priložiti prej v postopku, npr. že na prvi stopnji, saj je razloge v resnici vseskozi navajal; glej npr. tretji odstavek 2. točke ustavne pritožbe. Tudi če jih ne bi, je razlog za predložitev zdravniškega izvida "šele" na seji Višjega sodišča očiten in izhaja iz narave stvari oziroma samega izvida (izdan še malo pred pritožbeno sejo Višjega sodišča).

DDr. Klemen Jaklič
Sodnik